

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.

Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona-utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, decz. 15.
1867.

37. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:

Magyarutca 1. sz.

ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyi-nak van
száma.

A kvótás paradicsom.

Közösügyes bölcsek! mondjátok meg hát már
A jogfeladásnak vége mikor szakad?
Hol van az annyiszor emlegetett határ...
Melyen a böles szerint tullepni nem szabad?

Bizony bizony mondom nektek gyászvitézek!
Szép hazánk hatarán jóval túl vagytok már,
Ha műveitekre vissza vissza nézek...
Tekintetem csak is tévedt nyomokon jár.

Még az is eltévedt, a kit bölesnek hívnak,
Kiről mondják, hogy a nép bizalmát bírja?
Ily botlás után egy igaz hazafinak...
Arczába szöknék a szegény égő pirja.

Drágán van fizetve szabadságunk ára,
Harmincz milliónyi óriás kvótátok...
Tiz álló évekig a népnek nyakára...
Egyetlen egy „igen“ szóval rá róttátok.

Sőt, kik a hatalom zsoldjaiban állnak...
S kik a zsiros koncért készek porba csuszni,
Az osztrák állami tenger adósságnak —
Eléggé vakmerők vakon neki uszni.

És a mi még furcsább, olyan adósságot
Akarnak ez urak betáblázni most ránk:
A miből tizenyolez évekig csak jármot
S rablánczot kovácsolt számunkra az osztrák.

Ilyen alku mellett — mikép több böles mondá:
Paradicsommá lesz ez a szegény haza!?
Én is azt hiszem, hogy csakugyan lesz gond rá
Hogy Somsich s Pulszkynak legyen majd igaza.

Ismerjük Ádámot s Évát az édenből...
Ruházatjok volt egy fügefa levele, —
Bizony mi magunk is kifosztva mindenből
Ily paradicsomba cseppenhetünk bele.

LUDAS MATYI.

Eredeti levelek.

XLV.

Téns uram!

Kállóba vagyok most, de valahogy azt ne gondolja kigyelmed hogy ezt a levelet az egyesből írom s valami quóta vagy közösügyes marha lopásért tartózkodom itt. Becsődítettek a vármegye gyűlésére bennünket ides téns uram! hanem hát a vármegye házánál most nagy mosás van, osztán hát elhalasztották a gyűlést hétfőre, e rigett most osztán egisz addig várakozom a míg rigé lessz a mulatságnak. —

Táblabírókat akarnak most választani három szálát, meg osztán szógabíró, — bezzeg van is ám a lépre légy elég, annyi a sok ides ecsém meg sógorom, hogy szintugy elhül belé az ember.

Hanem hát lássa kigyelmed téns uram! csak annyit mondok én, hogy ha a fenét hizóba be lehetne fogni, csak Kállóba kéik jönni velle, mert itt meghizhatna sok ember becsületén. — Mindazt igéri itt a kortes, hogy „egye meg a fene azt a csepp vért is bennem a meik te melletted nem lesz ecsém“ hanem osztán még is addig kínálja mindegyik magát annak a fenének, hogy ha egy másik jön a kinek igéretet kell tenni, hát annak is csak azt mondja a mit a másiknak mondott, s éppen innen ered osztán az, hogy még a fene is rá ún a kortesvadászatra.

Az oszt rettenetes furesa dolog, hogy hát még a verestollas deák urak is azt mondják, hogy ők baloldaliak. Még ezek is azt danolják hogy:

„Némely urak azt ugatják:
Negyennyolczat nem akarják ...
Csak azért is dongó.“

Hej be jó is a mikor az ember nem szorul arra, hogy más ember kegyelméből kellessék élni, mert hát akkor nem kintelen véle az ember, hogy olyan nótán tánczolják, mint a milyet azok füttyölnek, a kik mindég a magok járára dudolnak.

Hanem ni téns uram! ugy hallom hogy újévre olyan ujság is lesz, a mi minket akar kifigurázni? azt mondják, hogy valami nyolbhörön hizott irástudó újja zsidó akarja írni azt az ujságot! — osztán a minisztérjóm fizeti majd érte, ha minket majd kifiguráz. Ebalelke zsidója! dejszen jól a nyakába akassza azt a zsidó matyánkot, ha mi célünk ki akar kezdeni, majd én is kóser esapót kötök a karikás végire, s olyant sühintok azon a taplónak való bücin, hogy még Mózes is pert kezd ellenem miatta.

Hej uram téns uram! keserresen osik akkor a cicrezelés akár ki eslekszi, mikor számárságból meg gyűvaságból bele mászott boqár után valaki a megküretem a lássa nba. Épp olyan a, mint mikor valaki nagyon éhes, és nem lévén mit enni, kinyába elkezd füttyölni; egye meg a feki az olyan jóllakást.

Téns uram! még ugyan adakozó nyavalyába van az a jobboldal ott az országgyűlésen, hogy olyan erősen megszavazza a quótát, — biz uram! csak azt mondóm én az ilyenre, hogy mikor az alázatos koldus több pénzt ád ki mint a mennyit bekoldul, bizonyosan lopja az a többit.

Nem is jól megy az ott az országgyűlésen lássa kigyelmed! mert hát az a sok ember agyba fübe gógója ott egymást, s utoljára csak a „szavazzunk“ düti el a dolgot akár jó, akár nem jó; — sokkal okosabb volna olyan derék becsületes igazándi magyar embereket választani bírónak vagy hat szálát, a kik osztán abból a sok hiába való beszédekből ki ökulálnák az igazságot, oszt azt mondanák, hogy ebalelke sok szószaporítója, most már igy meg igy lesz ni; oszt a ki egy szót szól ellene, hát agyon Ludas Matyizzuk. Majd meg látná kigyelmed! hogy másképp nézne ki a quóta meg a státusadósság.

Arra meg lássa téns uram! csak annyit mondok, hogy a zsidókat emánczipálják, hogy — ha már az istenteremtettéket csakugyan emberekké akarják tenni: — hát ne figurázzák ki, mint a hogy Jókai uram eslekszi, mert hát a már nem becsület, mert hát mire való az a farizeus tempó: „akarom is, nem is“ „kitakar, betakar, tudja fene mit akar“ — ugy is kimutatta már Jókai uram hogy mi lakik a szívébe, — mentegődzik is érte ráltig, pedig hát ü keméknek is czupász már, jobb volna ha históriát írna, ugy is az az ü mestersége, mert hát ott változtathatja a mondirját a mint neki tetszik, de az ország dolga ám nem teátenni.

Láttam abba az Üstökös ujságba, hogy a miniszter urhoz bekukorikol egy kokas, — csak azt mondóm, hogy ugy jár a miniszter ur véle mint a Jézus Krisztus, hogy a harmadik kukorikolásnál el lézen áruvra. Nem tud a kokas a katonásdihoz, égy ugy mint a tyúk az abc-hez, annak vagyok én a mondója.

Karakán Marozli

gültashy-ti

XLVI.

Theküntethes szerkhesztü or!

Mikhar meg vetthem ezthet a Ludas Matyhi ojságot, a Rífkéle majd megette nekem, azt mandtha, hogy jobb lett rána, ha egy thötütt kóser libát vetthem rána; de mikhar meg jütth az ojság, olyan jó khedröhe esett, hogy akh ráj! még sühsem látham thüibbet. Hát még mikhar abrastham, hogy sheft is van benne, hogy ott van a Szabales vármegyébe a sak juh, juthányusan khapható nyolbhör, esakh akkhar üvülthe igazába, mantha nekem: „na lében Jaszi fugadjalkéth liferást, a khi mind meg sefthelje a sok nyolbhör.“

„Elis khüdtém máh hogy még kell venni, merth tápászthalham, hogy ott a humukus thájkan fáin a nyólbür, hiszem hogy lezhog még Zélük ja utson mind még vheszik.

Isthálom tekhüntethes szeckhesztü or! huggha meghürrthénik még valahon ilyen sheft, thessik az ójságba belephingálni, mert must nagyon megbhaktam annak a légáthosnak a párthréjával, annak a diákos Fherencz nagy ornak még ezéütt khapván khapták 1 furintir oszterajkise, de must ha khinálím, még rám murdulnak, hogy thán én is pecsu-éics vagyuk, azir hogy árolom, must tehát huzzá faghuk a бүr kereskedésbe.

Ezzel maraduk thisztelője

Phorecz Jaszil
bocher.

A d o m á k.

1854-ben a Felső alföldi körutja alkalma-
val Debreczent is meglátogatván, onnan a város
gyönyörű ötös ugynevezett ezifra fogatján szál-
litattott tova. A Felsőnek megtetszván a kocsis
hajtása, ki csak ujja hegyeire szedett gyep-lőszá-
ron kormányzá a szilaj öt pej csikót, kérdé: mi-
óta van keze alatt azon fogat? Mire János hátra
fordulva büszkén felele:

„Bizony nagyságos uram! ezen az
öt fátoson hordoztam én már Kossuth
ö excellentiáját is.

Mikorjában a zsandárok először megjelentek Pesten, biz azoktól tartózkodott minden be-
csületes ember, hogy valamiképen belé ne kap-
czáskodhassanak. — mert hát azt megkell adni
nekik, hogy durva pokróczok voltak a civilizisták
irányában: hanem azért az inas gyerekek kiviez-
celgeték bizony őket is.

Egyszer egy suszterinas találkozik egy
szabóinással s nem véve észre, hogy háta megett
épen egy policzáj kullog — azt kérdi a szabó-
inastól:

„Te Miska! tudod-e miben különbözik a
zsandár az ökörtől?”

Erre a szóra persze a policzáj rögtön nya-
kon csipi az inast s kezdi czibálni a hajánál
fogva, hogy most hát mondja meg miben külön-
bözik?

„Jaj kérem ne bántson. — rimázkodék az
inas — inkább semmiben sem külön-
bözik.

Ebben aztán megnyugodott a kegyes policzáj
s szabadon ereszté a suszterinast.

A káplán és a princzipális együtt pipázgat-
tak a tornác alatt.

A disznók pedig együtt ettek a valónál. A
csürhe között volt egy agyaras vén „siska”
disznó is, mely egy süldő malaczt erővel el-
hajtott a valótól. Ezt látja a káplán s azt kérdi a
paptól:

„Ugyan miért marja el az a vén füles azt a
szegény kis malaczt?”

— Hát azért, mert az a malacz vidéki csür-
héből került ide, s nem annak a vén fülesnek a
fajából való. —

„No bátyám — szól a káplán keserűen —
csak látom én, hogy még ennek a disznó
csürhének is van esperese.”

A 48-iki országgyűlésen Klauzál, báró Ba-
barczinak állításait czáfolgatván, midőn beszéd-
jében a báróra czélozva e szavakat mondá: ezen
ember.” Babarcsi felpattant s mérgesen kiáltá:
„én nem vagyok ember.”

— Bocsánat vága vissza Klauzál — én a
bárót eddig annak tartottam, hanem miután ez
ellen maga tiltakozik, ezután nem tartom em-
bernek.

Az f... i rektornénak már börtben kikel-
tek a kis csibéi s szép idő lévén kieresztette egy
kissé az udvarra. Azonban a háztetön leskelődő
varju egyet szerencsésen elkörmölt s nem kérve
rá még engedélyt sem, tovarepült vele. A rek-
torné ezért a mint jajveszékelné, a szomszéd ud-
varon pipázgató tiszteletes átkandikál a kerítésen
s kérdi:

„Mi baj van rektorné asszonyom?”

— Hát tűz égesse meg a varjuját, alig ereszt-
tettem ki a kis csibéket, mingyárt elvitt egyet.

„Milyen volt az a varju?”

— Hát olyan papista varju volt biz a, hogy
a hóhér puskázza le. —

„No akkor ne busuljon rektorné asszonyom
— vigasztalá a pap — ha papista varju volt, bi-
zonyosan vissza hozza, mert hiszen csak meg
nem eszi a húst ebben a nagy börtben.”

Ellopták a szegény ember lovát s keserve-
sen panaszkodott Mózes kocsmárosnak. Mózes
vállat vonított reá mondván:

„Mi khüzüm nekhem ahhoz.”

De csak faggatódzik a szegény ember:

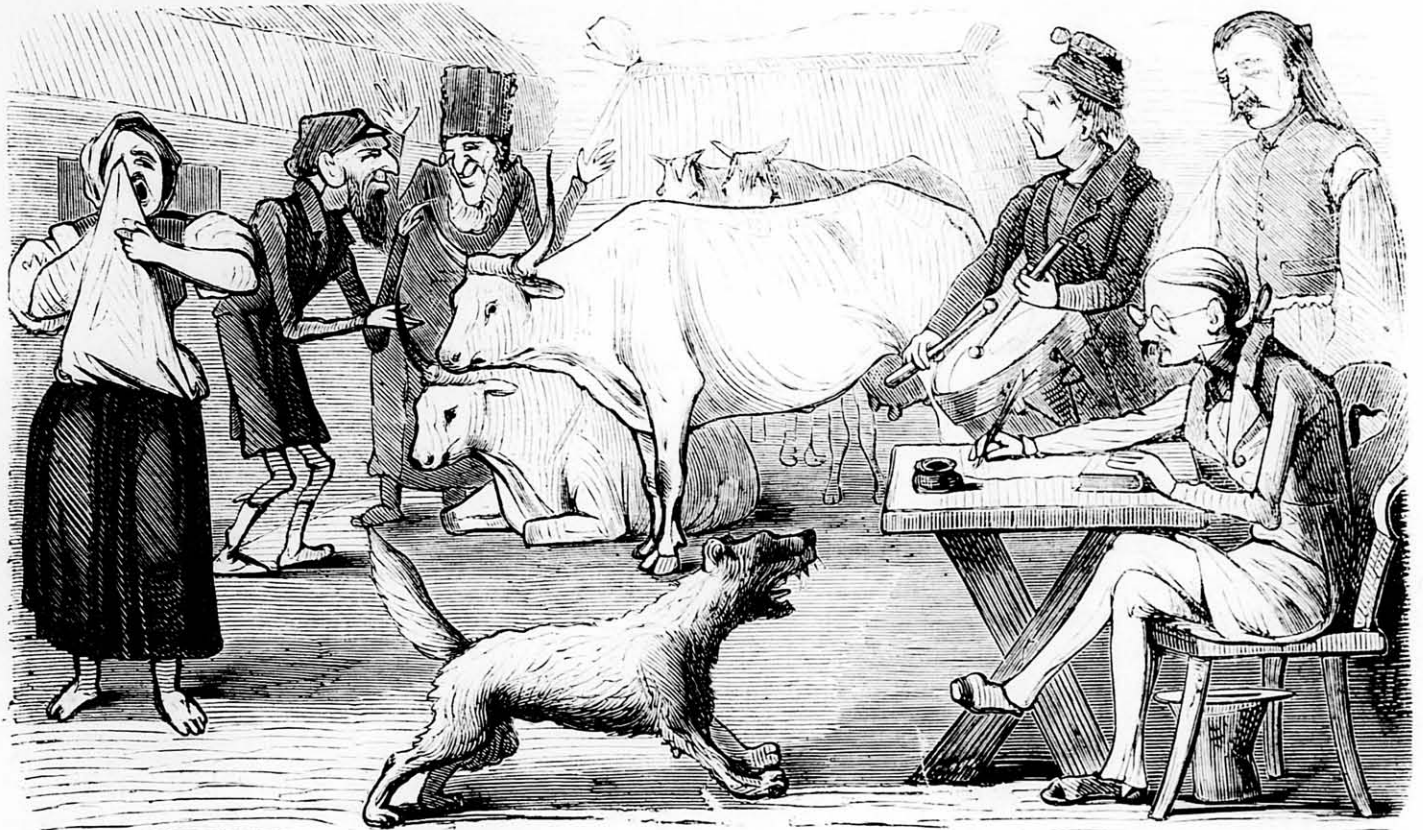
— Hallod-e Mózes! a te réveden kellett az
én lovaimnak elmenni.

Mózes ismét vállat vonit, mondván:

„Mi khüzüd nekhed ahhoz?”

Kilátásaink

I.

Miután az országgyűlés majoritása a kvótát megszavazta, az államadósságot pedig elvállalta: biztos kilátásunk van arra, hogy a pénzügyminiszter ilyenforma csendéletképekkel fog kedveskedni új év után.

Tigriskörmök.

Lefolyt a kvóta-vita, tehát meg lett alapítva a hányad.

Úgyan mi lenne a legjobb kadentia erre a szóra, hogy hányad?

Hát az édes atyámfia! hogy ez a hányad bennünket aligha meg nem hányat.

Menkö sok pap van ott az országgyűlési jobboldalon, kik ftleiket nem igen billegetik máskor, csak mikor zsiros miniszteri hivatalról van a szó. Mikor ezekre gondolkok, mindig eszembe jut a cigány adoma, midőn a more szívesen lerágta a hust a konezról, hanem aztán mihelyt arról lett szó, hogy hát ezt a tuskót ki hasogatja fel, akkor mingyárt azzal állott elő: „szólj már dáde te is.”

Alter és Kiss, Monaszterli és Kuznik urak boltjaik felébe aranyozott nemzeti czimert függesztvén azt is oda pingáltatták: császári királyi udvari szállítók —

Ludas Matyi már most arra kíváncsi, hogy vajjon kinek a boltjából fogják megrendelni a nem sokára szükséges pelenkát.

Mióta a nagyobb hidegek beállottak, a varjuk nagyon csoportosulnak a szemétdombok körül, s olyan károgaést esapnak a dögön, mintha csak ők is éppen most alapítanak meg a kvótát.

A minap már siratni kezdtük Székesfehérvárt, hogy régi jó hírét befesteti „Fekete” sárgára. Azonban korán észrevette a dolgot s ijedtében úgy elfogadta Győr városának átiratát, hogy még a sárga Fekete színe is kék zöld lett rémültében.

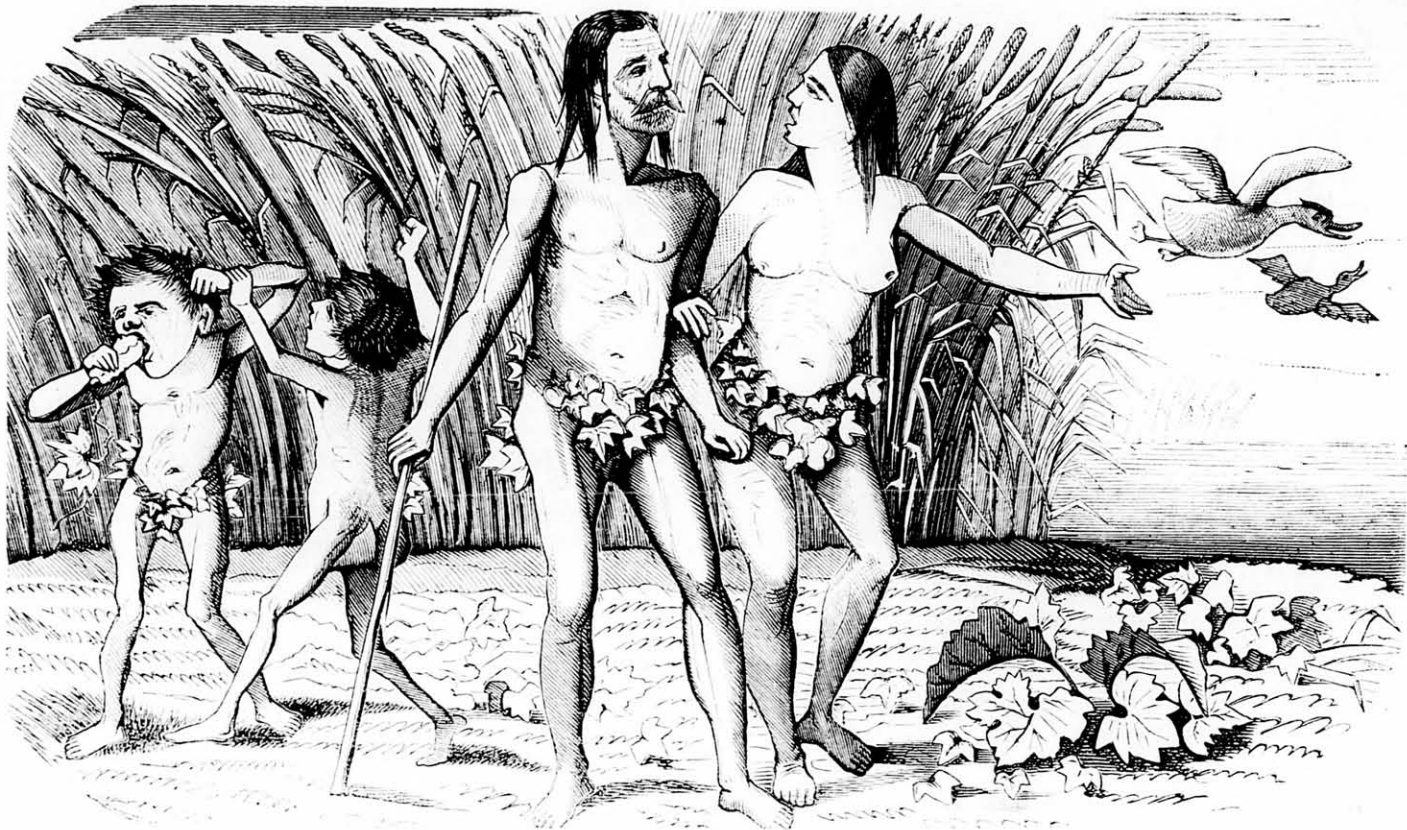
Most hát már azt kiáltjuk, hogy éljenek a derék szabadelvű székesfehérvári polgárok. Egy nagy lépést már tettek előre. Le veltük, ki velük azokkal a miniszteri tanácsosságra éheskedő két kulacsosdi vezetőkkel, kik eddig a népet orránál fogva vezetgették bele a kuli-mászba.

Az e . . . gi járás válssztói igen örülnek, hogy képviselőjük oly bölcs és eszes. A minapi beszédében is minő szépen bebonyitgatta, hogy jó dolog az a miniszteri tanácsosság.

No mi is azt mondjuk neki négy szemközt, hogy iparkodjék is mi hamarabb megszerezni, hogy legalább legyen már egyszer alkalma annak a szegény járásnak helyette mást választani.

a jövőben.

II.

Deák pártja azt állította a kvóta viták alatt, hogy a közösügyi alku után a népek jóléte fel-fog virágozni és Magyarország egy paradicsommá lesz. Az ám, csak hogy Ludas Matyi így képzeleli magának azt a boldog paradicsomot.

Egy jobboldali született törvényhozó a kvóta és státusadósság feletti viták alkalmával ugyancsak bőkezűleg osztogatta a milliókat a lajtántuliaknak.

Könnyű volt neki, mert hiszen ő magánassága úgy sem fizet egyebet abba a milliókba a k o p f s t e u e r n é l.

Az „Esti Lapok“ 134 ik számában valami elátkozott kis **Z** beleunva már Csernátony és Bőszörményi elleni kapezásokodásaiba, a jelenlegi három éleztlapba **L u d a s M a t y i**, **B o l o n d M i s k a**, és az **Ü s t ö k ö s b e** kötne bele ha tudna. A két utóbbi megfelel maga magáért, tehát csak a Matyi ellen szórt idétlenségre vágunk vissza. Azt mondja ugyan is ez a kis **Z**, hogy a példabeszéd szerént sok lud disznót győz, s Ludas Matyinak két ség kivül sok ludja van, de még több disznója.

Igazat mond ez a kis **Z**, mert nekünk bizon van hálá istennek ludunk is, libánk is, hanem van ám sok agyaras ellenünk is, — ecce a kis **Z**-vel megint több van egygyel, ki Ludas Matyit megröfögte.

Azt beszélnek a fővárosban, hogy Somsichot miniszterelnökké neveznék ki? E hirre alkalmasint az adott okot, hogy a képviselő ur mult szerdai ülésen a miniszterelnöki vörös bársonyszéket felpróbálta, hogy vajjon ille nék-e bele.

Mi a jelszó?

Pezsg és forr a világ polgárosult népe,
A szent szabadság hő vágyaitól égve . . .

Miképp oda alatt —

Az elfojtott vulkán romboló hatalma,
Míg a bérez meghasad.

Küzd és forr a világ polgárosult népe,
Hogy ama magasztos dicső ezélt elérje
Melyre ez van írva:

„Testvériség, mely a nemzetek létének
Méltóságát bírja.“

Küzd és forr a világ polgárosult népe,
S halad — bár a zsarnok gátat vet elébe

Az egyenlőségnek.

Oh pedig hasztalan, mert e szó „előre“
Jelszava a népnek.

Szittyá.

Kifáradt az ármány.

Kifáradt az ármány s retteg
Ostromolni népedet,
Süt a nap, mit elboritni
Sötét éjbe nem lehet.
Uram! adtál szabadságot,
Terjed hazánkban országod . . .
Hála! hála! te neked.

Lelkesülve szebb jövőért —
Annyi bátrak küzdenek,
Jaj nekünk s nekik ha égi
Oltalom nem lesz velek:
Segéld isten gyözzenek!

És mi hisszük győzni fogunk . .
Látjuk már a nagy napot,
Jólét ölen, hol köszöntjük
E hazát mint szabadot:
Nagy Isten adj ily napot!
 Ámen.

Sziporkák.

„Mondja csak kedves báró! férjhez menjek-e? három kérőm is van egyszerre” kérdé egy divathölgy udvarlójától.

— En azt gondolom szép nagysád, legjobban eszelepszik, ha úgy tesz mint mamája — és soha se megy férjhez.

No már én semmiképen sem helveslem ezt a sok tollharcot, a mi most a kormánylapokban Kossuth ellen folyik — jegyzé meg egy újságfűlő, barátja előtt.

— Szja pajtás! hát nem tudod, hogy az nem más mint csupán kenyérmezei viadala.

Egyik közöstitgyes s a quóta mellett dthösen agítáló képviselő annyira megszokta már az ellenmondást, hogy midőn a napokban Péczelre disznótorba hívták, midőn ablaka alatt az éji ör három órát kiáltott, felnyitotta ablakát és kikiáltott:

„Nem igaz mert már négy óra.”

Egy öreg ur dicsérvén egy csinos fiatal leánykát ez elpirult. Az öreg ur erre megcsókolta a leánykát s udvariasan így menté ki magát:

„Bocsásson meg szép hugám! dicséretem rózsákat ültetett arczára, a közmondás pedig azt tartja: ki hol vet, ott arasson.”

Egy nő panaszképen emlité, hogy a leány az oltárnál elveszti szabadságát.

— Téved asszonyom — jegyzé meg egy jelenlévő férj. — sőt ott lesz csak igazán s z a b a d — a férj pedig valódi r a b

Egy vidéki fiatal fertálmagnás a versírásra adta fejét s hogy azt a világ is megtudja, egyik hírneves költőknek egy hordó finom bor mellett küldte meg bírálat végett, megemlítvén: hogy a bor saját természeténye.

A költő megköszönve a küldeményt, következőkép bírálta meg a verseket: látszik, hogy ön nem koresmáros borának tűzét nem enyhíté vízzel, de verseibe egy kissé több bort kellett volna töltenie.

Egy hírneves-festész, ki nem nagy barátja vala a papoknak, bizonyos társaságban ekép nyilatkozék:

„Ha engem az isten buta fiúval verne meg — papnak adnám őt.

— Ön egészen más véleményen van mint ura attya volt — jegyzé meg egy épen jelen volt pap.

Egy felső vidéki tót megyében egyik alkotmányos új főbíró ilyen jelentést tett az alispánhoz:

„Jelentem alássan hogy az . . . i járásban a marhavész sem nem nagyon, sem nem nincsen, sem nem észleltetődik.”

Egy gazdag uzsorás forró hideg lázában lenyelte gyémánt inggombját.

Orvosa aztán, kinek a vallott kárról siralmasan panaszkodék, így vigasztalta meg:

„No most legalább lesz önnek valami belső érték is.”

A nemzeti színházban legközelebb egy új vigjáték előadása alkalmával, a fiatal szerző a földszinti zártszékek egyikéről figyelvén darabja előadására, nyájasan kérdé a mellette ülőtől:

„Hogy tetszik ez a darab önnek uram?

— Azt meg kell adni neki, hogy egy igen jó oldala van . . .

„És mi az?” kérdé örömmel a szerző.

— Az, hogy csak egy felvonásos. —

Most hátulról egy hang vág közbe:

„Még jobb lenne ez a darab — úgy mond — ha rövidebb lenne egy felvonással.”

Ujév után tehát megkezdődik csakugyan az adó-executió?

Bizony édes atyámfiai! könnyen megérjünk még ebben a közöstitgyes boldog világban, hogy bennünket is nem szép szóval mint eddig, hanem igazán dob szóval licitálnak el.

A kormánypárthoz.

Urak! urak! drága urak!
Nagyon viszáson történik,
Hogy önök a nemzet kincsét
Könyelműleg elfecsérlik.

Alkotmányunk legerősebb
Bástyái voltak a megyék;
Ki hitte, hogy hatvanhétben
E bástyákat tönkre tegyék?

Ki hitte, hogy az oszlopot
Mely az épületet tartja,
Ledöntse mint redves támaszt . . .
A Deákpárt szavazatja?

Alkotmányunknak ezután
Mi lesz a biztosítója . . .
Mely azt a jogtalanságtól
És az önkénytől megóvjá?

Semmi! semmi! és ha e hon
Öszvebull és szélylyel korbad,
Önök felelősök ezért . . .
— Tudják meg — az utókornak.

Az igazügy kortese.

Egy bornyunak tiz kötél.

Szelid jámbor természetű öreg ur az x . . . i pap.
Nem sokat törődik ő a világ eseményeivel, a közösligye-
gyek, kvótával, államadósággal, csak hivei fizessék meg a
paphért rendesen. Kedves élete hű párja azonban egy va-
lóságos házsártos Xantippe, hanem még e sem képes
az öreg urat kibozni áldott flegmájából, mert ha a cse-
des házi élet egére sötét felhő emelkedik, mi pedig gyak-
ran meg történik, beveszi magát az öreg ur pókhálóval
beszótt bibliatékájába s addig motoszkál mint a tökbe
esett egér a poros auktorok között, míg élete hű párja ki-
fújta magát, s ismét helyre ül a házi békesség.

Épen vásár vala X . . . en. Az öreg ur tehát kiment a
vásárba, hogy szét nézzen s egy két pipa dohányt ügyel-
gésében kiszihasson, meg hogy kedves élete hű párjának
valami vásárfiát vegyen.

Már épen hazafelé szándékozik, midőn egy sátor
előtt, előtte még egészen ösmeretlen peczkes köteleket
pillant meg. Kérdi az öreg a kötelestől:

„Mire valók ezek a kötelek? Megértvén hogy azok
új találmányu bornyukötelek, eszébe jut, hogy hiszen van
az ő kedves élete párjának egy szép kis bornyuja, mely

kötél nélkül ugrándozik az udvaron, tehát most annak a
számára venni kéne ezekből az ujmódi kötelekből.

„Hány kötél kell egy bornyunak édes barátom?
kérdé a kötelest az öreg.

A köteles látván — hogy egy a világban tapasztalat-
lan komoly tudóssal van dolga, tréfából e vagy pedig jó vá-
sár reményében felel:

„Elég egynek tiz kötél.“

Az öreg ur meg is veszi jó áron a tiz kötelet s kar-
jára vetve viszi nagy diadallal hazafelé.

„Nézd csak galambom Juliskám! hoztam neked vá-
sárfiát s a kis bornyudnak kötelet,“ e szókkal tájít be.

No csak a kellett, hogy kedves oldalbordája meg-
lássá a vásárfiát — egy perc alatt kitért az égi háboru
s alig maradt az öreg urnak annyi ideje, hogy megfog-
hassa a bibliotéka kilincsét s be meneküljön a fergeteg
elől — özönlött felé a sok ékes titulus tiszteletes asszony
ajakáról zápor eső módra.

„No lássa az ember a vén bolondot, egy bornyunak
tiz kötelet veszén, ugyan mért nem vett már magának is
egyet vén számár! mikor lesz már esze, hogy így csuffá
hagyja magát tenni drága pénzért? óh óh!

Nincs olyan hosszú história a minek vége ne lenne
— gondolá az öreg ur magában s szokott védő fegyverét
a hallgatást használván, míg a fergeteg lecsilapult, poros
bibliatékájában nyugodtan olvasgatta a mártirok tör-
ténétét.

Kuriozumok.

Egy eredeti levél másolata.

*Igen Tisztelt Uradalmi Fenséges Fő Herczezi
Erdész Úr!*

Remélem hogy Kérésemet Elfogadni Széveskedni
fog leni és kérésemet nem fogja venni mert nem kérek
sem újos lehetlenséget csak egy Ől fát egy fél Őlt
gömbölüt egy fél Őlet hasitvánt az árát nem tudom azért
Bátor vagyok megkérni hogy részemre ki szolgáltatni
Sziveskegyék kérésemet Elfogadni. Az esetben ha nem
lenne az fent említet Ől fát remélem hogy fogja kérése-
met Elfogadni és fát fog nekem küldeni és az esetben az
fa kiadás alkalmával fog nekem enyi hányi sor irás kül-
deni és azonnal kötelezem Magamat azon soma pénzt el-
küldeni mint volt Dieső Magyar Ország Fenséges Nádor
Ispán és Vice Kirái volt Leib Huszári Vóltam Jelenleg
Kir! Alladalmi Országos Útbiztos S — don Maradok öröké
Tisztelője az Teins Asszonyi kezét esókolom — nak ked-
ves csalágyának Öröké Tisztelője.

Kelt S . . . don, November hó 27-én 1867.

H . . . es P . . . er

Tisztelője — meg most is Özregy vagyok.

Epigramm

(Egy követhet, ki megválasztatásakor egy botot ajándékozott választóinak emlékül, melyet Kossuth 1848-ban állítólag nála hagyott.)

A mint felléptél követünknek: jelszavad **Ó** volt,
S mert megválasztánk, pálczáját id' adád.

Jelszavad eldobván, ugy-e hogy nem
akarsz vele mást, — mint

Hogy mi is adjunk most, vissza neked botokat.

Jászladányi.

Diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Nü nü vü Mihály gazda! ez-othán már thütb-ben leszönk ám a vásárun khe-vesebb lesz a rebakh, a mi eddig sem vult suk.

Mihály. Hogy hogy Iczikszomszéd?

Iczik. Hát thodja khend a herr vun Urmódi is ad khi valami féle „Pecso-vics“ ojságot, hügy khunkuráljon „Lodas

Matyival.

Mihály. Sohase féljen attól Iczik szomszéd! hiszen annak az ujságnak már a nevére is borsószik a magyar ember háta. Nincs ennek a becsületes magyar népnek szomszéd! semmiféle peesovics historiához gusz-tusa. En ugyan felmernék fogadni, hogy a Matyi kedvellői közül nem hogy Urmódi, de még maga Deák Ferencz uram sem térítne meg egyetlen egy lelket se peesovicsesá.

Iczik. Mondja meg khend Mihály gazda! melyik ojság lesz már liberálisabb „**A nép**“ vagy pedig „**A nép szava**“ majd meg lássa khend ezt a khét ojságot üszve konfundálja egymással a publikom!

Mihály. De hogy konfundálja szomszéd! hiszen „**A nép szava**“ ezimü ujságon ott van a nép szabadítójának képe is. El is nevezte már a közönség Kossuth ujságának. Tehát ennek csak liberálisabbnak kell lenni, annyival is inkább, mivel „**A nép szava**“ szerkesztője maga is a legszabadelvűbb hazafiak közzé tartozott mindig, sohasem fordított köpönyeget, míg a „**Nép**“ szerkesztője még most is Deák-párti ujságot szerkeszt s majd csak ujévkor csinál halblinkszet.

A cigány postás instántziája az olvasó közönséghez.

Na tisztelt publikum!
Ehunla itt a tél,
Pedig a hidegtől
Még a csigány is fél.
Nines kalapom, subám,
Ross bakkanesban járok.
Ujévre én is új . . .
Uniformist várok.

A princípálisom
Meg is ígerte már,
Ha öt ezser ember
Ujra prenumerál.
Minek tagadjam el
Dukálna, jó volna —
Egy kis bagócskát is
Rágni hébe hóba.

De hiába kérek
A Mihály gazsdátul,
Ki Icsik somséddal
Itt diskurál hátul.
Azst mondja ikeme:
Pipája csak meg van,
De a trafik óta . .
Nem volt dohány abban.
Igazs én se láttam
Soha még fistelni,
Gondoltam tán Icsik
Nagy orrát kiméli?
Dehát most tudom, hogy
Addig nem less bagó:
Mig el nem pustul a
Sok trafik sagoló.

Instálom alássan
A publikumot hát —
Küldje be Matyinak
Azs egy forint quottát.
Mert ha nem les eszizsma
Se kalap se suba?
Betalálok fagyui
Valami oduba.

Hozshatják astán majd
Jövendőre busan —
Azs előfizetést
Egy helyt akár husan.
Nem támadok én fel,
Nem én csak azsirt se . . .
Minek a gyorspostás
Ha nem less Matyi se?

☞ Szives kérelem. ☜

Mindazon rokonkeblü és politikai elybarátaimat és honfitársaimat, kiknek a jelen számhoz mellékelt kettő előfizetési felhívásom kezeikhez jutand — tisztelettel felkértem, hogy azt becses köreikben minél szélesebben terjeszteni sziveskedjenek. Eddigi előfizető gyűjtömmnek, valamint nagyrabecsült dolgozó társannak és kedves prenumeránsaink anyagi és szellemi pártfogásukért hálás köszönetet szavazva, reményem hogy ezután sem fogják megvonni sem a „Ludas Matyitól“ sem „**A nép szavától**“ ugy anyagi mint szellemi becses támogatásaikat.

Mindegyik lapnak előfizetési ára énegyedre csak egy forint, félévre két forint s ujévig a központi kiadó-hivatalba Magyar utca 1-ső szám alá küldendő.

MÉSZÁROS KÁROLY,

mindket lapnak tulajdonosa és felelős szerkesztője.

Rajzoló Ujházy.]

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.**

[Metsző Mihailovich.

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai). 3 korona-utca 18. sz.

Mészáros